

гатъ да ставатъ редъ катаклизми въ природата, но такъвъ човѣкъ ще остане незатегнатъ; стотици къщи около него могатъ да се разрушатъ, но неговата ще остане неповрѣдена; земята ще отваря и затваря устата си, но него нѣма да погълне. Ако пъкъ го погълне, той ще има сила да ѝ каже: „Отвори устата си и ме изхвърли навънъ!“ Земята не може да поглъща праведни хора. Тя обича грѣшниците: отваря устата си, като сомъ, и ги поглъща.

„Работникътъ е достоенъ за своята прѣхрана“. Ако внесете тази мисълъ въ ума си и направите единъ малкъ опитъ въ това отношение, ще видите, че има какво да се работи и учи. Нѣкои казватъ, че сж остарѣли, че не е врѣме за учене вече и т. н. — Не, не сте остарѣли. Ако се считате стари, това е отъ безлюбие. Който люби, той не остарява. За Бога се казва, че е Любовь. Той остарява ли? — Не, Той е вѣчно младъ. И затова, когато Богъ заживѣе у насъ, ние ще се подмладимъ, ще придобиемъ условия за ново знание, ще станемъ силни и мощни, да разрѣшаваме задачите на живота. Всѣки ще разрѣшава задачите си така, както подхожда на неговото естество. Следователно, нашата задача не седи въ това, да измѣняме живота на хората, но всѣки трѣбва да разрѣшава задачите си при обстановката, въ която е поставенъ ипри възможноститѣ и условията, които отговарятъ на неговото естество. За да бждеш човѣкъ, не е нужно специална обстановка. Обстановката не измѣня човѣка. Азъ съ удоволствие наблюдавамъ усилията, които прави нѣкоя мравка или пеперуда; съ удоволствие наблюдавамъ, какъ текатъ изворитѣ, какъ грѣе слънцето, какъ духатъ вѣтроветѣ и т. н. Изворитѣ, слънцето, това сж сщества, съ които ние се разговаряме на специаленъ езикъ. Напримѣръ, ако бутнете нѣкоя мравя малко грубо, тя веднага се изправя и ви пита: „Какво искашъ отъ мене? Защо ме буташъ?“ Ако се отнесете внимателно къмъ нея, тя започва да